

het wezen zou, als ze nu ineens hier op de deel stond, hoe moeder dan zou kijken en haar naam niet zou zeggen om... die andere Mieke.

Den volgenden Woensdag hield Steven met een erg verlegen gezicht bij den tol stil.

„Daar, voor jou, nog een er bij!" zeide hij, het pakje zoo onhandig aanreikend, dat het op den grond viel en Mieke diep moest bukken om het op te rapen, ze zag er ten minste vuurrood van.

„'t Is mooi."

„Kan je 't gebruiken?"

„Best" Haar groote oogen schitterden en heel haar gezicht lachte. 't Kleine neusje trok op en alleraardigste plooitjes kwamen in haar wangen.

Denzelfden middag bracht hij er weer een mee van blauwe zijde.

„Nee, Steven, dat mag niet, moeder zou het niet goed vinden." Ze zeide het met een treurigen blik op de blauwe zijde, die zoo schitterde en Stevens linkerhand een blauwachtig waasje gaf.

„Toe maar, ik ben geen vreemde, Mieke."

„'t Zal wel mooi staan bij mijn aanneemjapon."

„Juist."

„Die heb je anders nooit gezien," pruilde ze, „dat kan je dus niet weten."

„Nee, dat is waar," en Steven werd purper tot het halsboordje van zijn fluweelen buis toe.

„Zoo'n heks! Kom, neem 't nou maar, toe, wat moet ik er anders mee doen, moeder rouwt, dat weet je."

„Jij niet?"

„Nee, je kunt niet altijd treuren." Hij verbaasde zich over zijn eigen — niet altijd treuren.

„Hoe lang is 't wel geleden?"

„Van den winter was 't twaalf jaar!"

„Wat een tijd."

„Ja," en droomerig keek hij van het tolhuis naar de hoeve in de verte en dan weer naar de kleine, roode handen met rimpelige vingers van het zeepsop, 't is niet zoo ver van hier naar 't Heihuis."

„Nou, een stevig uur, wed ik."

„Een half hoor! Zou je de hoeve wel eens willen zien?" Ze lachte.

„Ik heb nooit tijd."

„Zondags wel of moet je dan met je vrijer uit? Angstig zag hij haar aan.

„Nee, Steven." Ze keek niet op.

„Ik zou je zoo graag eens op de hoeve zien, ken je Grietje niet?"

„Nee, ik heb haar nooit gezien."

„O, nou, tot ziens vort Bles!"

„Dank je nog wel," riep ze hem achterna.

„Wat Steven heeft, ik weet het niet," zeide nicht Matje tot Bas.

„Wel, hij zal aan een meisje denken."